Nazwisko GABINIEWICZ

Imiona MARIA **Pseudonim** .....

Z domu .....

Data urodzenia 27.05.1933 **Miejscowość, kraj** .....

Data śmierci 09.03.2024 **Miejscowość, kraj** POLSKA

Lat życia .....

Adres cmentarza CMENTARZ BRÓDNOWSKI

.....

Źródła: Koło Polaków z Indii nr 68 (czerwiec 2024)

.....

.....

Archiwum Osobowe Emigracji im. B. Jeżewskiego Biblioteka Polska POSK w Londynie.

Zawód MIKROBIOLOG **Tytuły naukowe** .....

Rodzaj wojska ..... **Stopień wojskowy** .....

Odznaczenia .....

.....

.....

Ś.P. MARIA GABINIEWICZ
27.05.1933 – 09.03.2024

Z Marysią poznałam się w Fundacji „Archiwum Fotograficzne Tułaczy" na początku lat 90. XX w., a od 2013 r. ściśle z nią tam współpracowałam. Pomagałam jej też przy opracowywaniu wspomnień. Marysia, będąca bardzo bliską współpracowniczką ks. prałata Zdzisława J. Peszkowskiego w sprawach Golgoty Wschodu oraz pełniąca przez wiele lat funkcję Sekretarza ww. Fundacji była powszechnie znaną osobą w środowisku dawnych zesłańców/Sybiraków, dawnych tułaczych dzieci i rodzin katyńskich. Choć przede wszystkim była Afrykanką, to utrzymywała bardzo bliskie kontakty z Indianami podkreślając zawsze, że ona też była przez pewien czas w Indiach – w obozie Country Club w Karaczi, w przerwie drogi do Afryki. Wielokrotnie brała udział w spotkaniach Koła Polaków z Indii 1942-1948 jakie odbywały się w Polsce. Uczestniczyła też w wyprawie w 2014 r. na dawny indyjski szlak, organizowanej przez Urząd ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych do miejsc ważnych dla dawnych Indian – głównie do Bombaju i Valivade.

Marysia z mamusią i bratem

Marysia Gabiniewicz pochodziła z pogranicza Grodzieńszczyzny i Białostocczyzny. Była najmłodsza z pięciorga rodzeństwa. Jej rodzicami byli Antoni Gabiniewicz, legionista, uczestnik wojny polsko-bolszewickiej 1920 r.

(prawdopodobnie ofiara zbrodni katyńskiej, z nieznanej listy białoruskiej) i Emilia z domu Kunicka. W ramach IV deportacji, w czerwcu 1941 r., NKWD deportowało Marysię wraz mamą i dwójką braci. Wywieziono ich do Krasnojarskiego Kraju w Środkowej Syberii.

Rodzina Gabiniewiczów ewakuowała się z Sowietów do Iranu jako rodzina wojskowa, gdyż starszy z dwóch braci Marysi, Stanisław, zgłosił się do Armii gen. W. Andersa. Emilię Gabiniewicz wraz z dwojgiem najmłodszych dzieci, Tadeuszem i Marysią, skierowano do Afryki – do osiedla Bwana M'Kubwa w Północnej Rodezji (dziś Zambia), do miejsca, które Marysia wspominała zawsze z wielkim sentymentem i skąd pochodziły jej największe przyjaźnie. W marcu 1949 r. przyjechała z matką do Polski.

W Warszawie Marysia ukończyła szkołę średnią, zdając maturę w 1953 r. Studiowała biologię na Uniwersytecie Warszawskim, a specjalizację z mikrobiologii lekarskiej ukończyła na UMCS w Lublinie w 1959 r. Poznawszy Marię „Lilę" Wantowską i Marię Okońską poszła za nimi „na jasnogórski szlak" już w 1956 r. – włączyła się w działania tzw. Ósemek, których Wspólnota przekształciła się z czasem w Instytut Prymasowski[1]. Efektem tej decyzji było ściśle związanie się jej życia zawodowo-społecznego z Kościołem i z osobą Prymasa Stefana kardynała Wyszyńskiego. Pracowała w biurach Instytutu w Warszawie i w Częstochowie oraz w Sekretariacie Prymasa na Miodowej w Warszawie, czynnie uczestnicząc we wszystkich bardzo ważnych dla Kościoła uroczystościach i wydarzeniach. Jej silne zaangażowanie w te prace skutkowało tym, że przez lata Służba Bezpieczeństwa ją intensywnie inwigilowała. Z ramienia Instytutu i z inspiracji Prymasa włączona była ściśle we współpracę z młodzieżą – głownie w ramach duszpasterstwa akademickiego, a następnie w ramach organizacji Rodzina Rodzin, w której pełniła różne istotne funkcje.

[1] Obecnie Instytut Prymasowski Stefana Kardynała Wyszyńskiego – jest kontynuacją Instytutu Prymasowskiego Ślubów Narodu na Jasnej Górze, ustanowionego przez Prymasa Polski Stefana kardynała Wyszyńskiego 3 maja 1957 r. To katolicki instytut świecki życia konsekrowanego.

Od końcówki 1988 r. przez wiele lat towarzyszyła ks. prał. Z. J. Peszkowskiemu w jego działaniach na rzecz upamiętnienia Golgoty Wschodu. Odbyła kilkadziesiąt wyjazdów do miejsc związanych ze Zbrodnią Katyńską, uczestnicząc w akcjach ekshumacyjnych i budowie cmentarzy. Wielokrotnie wyjeżdżała też w różne strony świata do środowisk polonijnych związanych z problemem Golgoty Wschodu, gdzie przekazywała informacje o tych działaniach. Pisała też wiele artykułów na te tematy. Przygotowała też dużą porcję wspomnień[2], które niestety nie zdążyły ukazać się przed jej odejściem.

Od 1992 r. Marysia włączyła się czynnie w działania Fundacji „Archiwum Fotograficzne Tułaczy", a od 1997 r. aż do końca pełniła w niej funkcję Sekretarza. Była niestrudzona w utrzymywaniu kontaktów z dawnymi tułaczami.

Marysia odeszła po długiej i ciężkiej chorobie w siedzibie Instytutu Prymasowskiego w Choszczówce opatrzona sakramentami świętymi. Została pochowana na Cmentarzu Bródnowskim w grobie Instytutu.

Bożenna Wójcik
córka Zdzisławy Wójcik,
Komendantki ZHP w Afryce w latach II wojny światowej

---

[2] Wspomnienia Marysi znajdują się na stronie internetowej:
https://rodzinarodzin.pl/index.php/maria-gabiniewicz-2/